

תוכן העניינים

- כח. בדין טלטול מחצר לגינה כשהיא פרוצה לה (277).
- כט. עוד בענין הנ"ל (279).
- ל. בדין הוקף לשם דירה אם סגי במתכוין לשם דירה (293).
- לא. בדין מחיצה שאינה עומדת ברוח מצויה, ודין פתח שמצוי שגמלים מפילין אותו (314).
- לב. בענין טח בטיט לשם דירה (363).
- לג. בענין עשה מחיצה על שפת התל אי אמרינן מיגו להתיר לדירים למטה (372).
- לד. בדברי הרמב"ם במחיצה הנעשית בשבת, ובשיטת התוס' בזה, ובד' הרשב"א בפ"ק (טו, ד"ה ת"ש) (386).
- לה. בעשה קירוי לשם דירה אי מהני וכן בקורה (390).
- לו. בענין אכסדרה אימתי אמרינן פי תקרה יורד וסותם (415).
- לז. בענין קרפף שנפרץ, ודין מבוי מפולש לחצר ולמבוי, וכן דין מבוי המפולש לקרפף (419).
- לח. בענין חצר שנפרצה במילואה לקרפף ובענין מיגו דמהני גיפופין לחצר שמהני גם לקרפף (426).
- לט. בענין עומד מרובה בקרפף וביאור ג' שיטות בפסין דקרפף (430).
- מ. בסוגיא דההוא בוסתנא, וביאור הפלוגתא אי בעינן כל המחיצות לשם דירה או לא (439).
- מא. בענין אפדנא (440).
- מב. בענין אבורנקא (474).

פרק שלישי

- א. בענין מים ומלח בלי שמן לענין עירוב ולענין מעשר שני (19).
- ב. בדין עירובי תחומין ביין לנויר דפליגי בזה הראשונים (23).
- ג. בענין עירובי חצירות בטבל, ובענין שבות בין השמשות ודין עירובי תחומין בבין השמשות ואי עירובי חצירות מצוה ואי שייך בזה מצות לאו להנות ניתנו (25).
- ד. בענין מנפח אדם בית הפרס (26).
- ה. עוד בענין הנ"ל, ובשיטת הרמב"ם בזה (29).
- ו. בענין הנותן עירובו בבית הקברות, ודין קנין שביתה באיסור ודין הוא ועירובו במקום א' ולענין לקנות עירוב ברגליו בבית הקברות (31).
- ז. בדין אוהל זרוק (39).
- ח. בענין מת תופס ארבע אמות ובפלוגתא דרש"י והרמב"ם אם זה לענין טומאה או רק איסור הרחקה (40).
- ט. בענין חילול שוה מנה על שוה פרוטה ודין מים ומלח בהבלעה ובדברי הירושלמי בדין יין אגב קנקנו שחלוק ירושלים מגבולין (61).
- י. בענין חילול מע"ש על גידולי קרקע, ודין כמיהין ופטירות. לענין חילול מע"ש, ועירוב (85).
- יא. בענין עירוב בגודגדניות, ובענין חזי לאחריני ואם יש הבדל משום מה אינו חזי לנפשיה (91).
- יב. בענין עירוב בחזין ושיעורו, ומה מברכין עליו, וג' שיטות בזה (93).
- יג. מה נחשב אוכל לענין טומאה, מע"ש. ועירוב ודין תבלין, וג' גדרים הן אוכל. פרי וסעודה (100).
- יד. בענין שיעור נחינה במעשר עני, ובדין שתי סעודות. אי זה שיעור בנחינה או משום "ושכעור" (142).
- טו. בענין שיעור שתי סעודות בזקן וחולה. השמטת הרי"ף והרמב"ם, וענין סעודת חול ושבת (195).
- טז. בשיטת המאירי בשיעור מזון שתי סעודות, ולענין משערינן כהוצאת שבת, והשיעור במשקין (199).
- יז. בענין תמד שלא החמיץ לענין עירוב, ומקוה. ואם תמד הנקנה במעשר אתי מדין הבלעה (211).

- יח. בדין שיעור בגד לטומאה, ג שיטות בזה ובדין משכבו ולא הגזול וכיארור שיטת רש"י בזה (226).
- יט. בענין עוג מלך הבשן פתחו כמילואו (230).
- כ. בענין עירוב בככר האסור בהנאה, וכן בשיתופי מבואות, ובדין מצות לאו ליהנות ניתנו, ואם מערבין בשל הפקר (ועי' להלן סי' כד) (232).
- כא. בענין מעשר ראשון שהקדימו בשבילים, ואם האיסור הקדמת המעשר או איחור התרומה, והירושלמי (265).
- כב. בביאור פלוגתא דרב ושמואל אי עירוב משום קנין או משום דירה (278).
- כג. בענין הנ"ל, וכד' הרשב"א בזה (282).
- כד. בדין זכית קטן בעירוב וכד' הרשב"א דמדמה לקנין להתחייב בנוקי בור, ובענין שיתוף במע"ש בירושלים (283).
- כה. בענין קרבנות נזיר אי בעינן דעת בעלים (289).
- כו. בענין קרבנות גרים אי הוי מחוסרי כפרה, או מהל' גרות, והרבה נפק"מ בזה (290).
- כז. ביאור איסור מכירת פירות טבל, אם זה מחשש מכשול, או מחיובי מעשר (298).
- כז*. בדין המניח עירובו באילן, ואיסור תשמיש באילן בשבת, ואם הנטילה מן האילן חשיבי תשמיש (322).
- כח. עוד בענין הנ"ל, אימתי עמידה על האילן הוי כתשמיש (323).
- כט. במניח עירובו באילן בע"ש אי מקרי משתמש באילן, ובדין שריפת תרומה טמאה בלילה, וההבדל בהדלקת נר לשבת בין שמן חול לשמן תרומה (324).
- ל. במניח עירובו למטה בר"ה ושכיתו באילן למעלה מעשרה, אם רה"י נחית לתתא כפי שעולה למעלה (326).
- לא. בענין עקירה והנחה ברה"י והעברת ד"א ברה"ר, ובדין עקירה והנחה בכרמלית והעברת ד"א ברה"ר (339).
- לב. בענין מניח עירוב בד"א חוץ לעיבור העיר וביאור פלוגתא דהתוס' והרשב"א בזה אי גדר דד"א של נותן עירובו הוי רה"י דומה להא דעיר ועיבורה הוי רה"י (349).
- לג. בענין שוכר אדם חבית ליטול אוכלין שבתוכה (371).
- לד. בענין נתגלגל העירוב חוץ לד' אמות, פלוגתא אי אלפיים אמה הן חוץ מד"א של מקומו, פלוגתא אם גדר תחומין שקונה כל התחום, או קונה רק בית ד"א, ומשם מהלך אלפיים (381).
- לה. בענין מניח עירובו למעלה מ"י ואין בו מקום ד"ט, ובשיטת הרמב"ם בזה, ודין עמוד ברה"י ורבים מכתפין עליו ואין בו ד"ט (401).
- לו. בשיעור הריחוק המעכב שבינו לעירובו, ובדעת הריטב"א בזה, ובענין אילן הנוטה וביאור ד' שיטות בזה (410).
- לז. בדברי רש"י (לד, א) בנתכוין לשבות בראש המגדל, ג' שיטות בביאור ל"ב שברש"י (420).
- לח. בד' הרא"ש דהוי עירוב בנמצא עירובו בחצר וקרפף, אבל בשדה אינו עירוב (429).
- לט. בעירוב בתרומה ספק טמאה, וסעודה שאינה ראויה, פלוגתא אי אמרינן חזקת גברא בתחום ביתו (467).
- מ. במקדיש לאחר ל' אי הוי כמעכשיו (468).
- מא. בענין תחילת היום קונה עירוב (469).
- מב. בענין קדושת דמים לא פקעה בכדי (472).
- מג. בביאור ד' רש"י במחלל ושותה מיד ודין שייריה ניכרים (480).
- מד. בדין סיום מקום במעשרות, והפרשת חלת חו"ל ביו"ט (481).
- מה. ביאור שיטות הראשונים בנתערבו קניהן, ביאור גדר חלוקה (483).
- מו. בענין המפריש תרו"מ ולא אמר לצפוני או לדרומי, ואם בעינן כל שייריה נכרין (492).
- מז. בענין קריאת שם בתרו"מ להתירו מאיסור טבל, וגדר איסורו של טבל (493).

- מח. בענין מערב חצי היום למזרח וחציו למערב, ובסוגיות הגמ' דף מ"ט ע"ב ושם נ' ע"ב. "טעה ועירב", ושיטת הרמב"ם. בפ"ז מעירובין ה"ה (500).
- מט. בענין עירובי תחומין בשבת ויו"ט הסמוכים זה לזה (502).
- נ. בענין אמירה בקנין שביתה. ודין קונה ברגליו. ואמירה בעירובי חצירות (506).
- נא. בענין המערב ברגליו מיו"ט לשבת, ואם ברגליו, מגדר קנין שביתה קאתי (524).
- נב. בענין סעודה הראויה מבעוד יום. פלוגתא אי מהני קנין שביתה מחוץ לתחום ביתו (534).
- נג. בענין פירות שנלקטו ביו"ט ופלוגתא דרש"י ובה"ג בגדר אסור בכדי שיעשה (547).
- נד. בענין איסור מלאכה משקיבל עליו שבת, ודין שבת קובעת לקידוש והבדלה, ודין קבלה לקצת מלאכות, וגדר איסור אכילה קודם קידוש (566).
- נה. בענין איסור מלאכה בתוספת שבת, ואיסור שבות. וכן לענין עונג ושמחת יו"ט (567).
- נו. בענין קבלת שבת בלב, והחילוק מקבלת תענית. ודין קבלת צום יוכ"פ (568).
- נז. בדין קבלת שבת קודם פלג המנחה. ואיזה תוספת שבת דאורייתא (576).
- נח. בדין טעימה בכוס של ברכה הסתירה בין רש"י במכילתין לרש"י דר"ה כ"ט, ב'. ושיטת הריטב"א בזה. ודין קידוש במקום סעודה (580).
- נט. שתית קטן בכוס של ברכה אי בעינן הגיע לחינוך (583).
- ס. בענין תוספת שבת בבין השמשות אי בעי קבלה (589).

פרק רביעי

- א. בענין שיעור אלכסון באלפיים אמה, וכד"א, ובענין ד"א בר"ה וד"א להילוך, ובענין טלטול בד"א אם זה משום קנין מקומו, או משום דלא חשוב טלטול, וביאור הרמב"ם שבת פי"ב, הי"ט "נמצא כאן ג' מדות" (3).
- ב. בענין הוציאוהו והחזירוהו באונס לאותה העיר (4).
- ג. בענין קנין ד"א בספינה. ואם המהלך קונה ד"א. ואם אפשר דלהוי לאדם שני מקומות, אדם שאין לו כלל מקום אם מותר לו ללכת כמה שירצה (29).
- ד. בענין ספינה שעמדה והפליגה. (ועי' בסי' הקודם, ועי' בפ"ג סי' לד) (36).
- ה. בשיטת הראב"ד בספינה גוששת ומים עכורים, ושיטת רבינו בזה (43).
- ו. בדין האומר שאינו רוצה לקנות שביתה. ובדין ישן (74).
- ז. שיטת הרמב"ם לחלק בין קונה שביתה ע"י עירוב לבין שבת בתל לענין דלהוי כד"א (80).
- ח. בענין לא תסור, פלוגתא דרמב"ם ורמב"ן. ואם מצות חינוך רק חיובא באב או אף של הקטן (84).
- ט. בשיטת הגאונים דאלפיים אמה הוי דאורייתא כר"ע. ושיטת הרמב"ם במה שמהלך בהיתר אינו נמדד בשיעור התחום, ושיטת הרמב"ם דבכרמלית ליכא תחומין דאורייתא (ועי' הערה 161) (88).
- י. בענין שביתת כלים, וחפצי הפקר. ושיטת הרמב"ם דישישן אף שיש לו תחום אינו קונה ד"א לדירה (100).
- יא. בענין שיעור ד"א מחוץ לתחום בתוך מחיצות פלוגתא הריטב"א ושיטת רבינו בזה, ודין נסתלקו מחיצות (229).
- יב. בענין בית הפרוץ מרוח אחת אם צריך הכשר. ואם מהני לחי וקורה בקרפף (243).
- יג. בענין מחיצת אנשים בשבת (250).
- יד. בענין היוצאין להציל אם חוזרים למקומן בכלי זיין. ודין מלחמה "עד רדתה" אפי' בשבת (282).
- טו. ביורר השיטות בדין גשמים שירדו ביו"ט וקנין שביתתם (342).
- טז. בענין המקדיש שמונים לחמי תודה. ודין המפריש שתי חטאות לאחריות, וחטאת מעוברת (534).